

Publicerad 2015-12-29 20:49 av sidfot

nålar och bläck

Fötterna skrapar tungt över min parkett,
det ligger glas över golvet,
men kärleken har sina sätt.

Jag vaknade tomhänt imorse till ekon mellan väggar som står kvar,
dem står kvar.

Dem står kvar men inte du.
Dem står kvar, men inte du.

Fyra liter kaffe en halv liter sprit flera år utav promenader, inget hjälper mig nu.
Inget hjälper mig nu.

Jag har varit här förut.

Hjärtat slår utan frågor och luften går ur,
allt jag sa till dig igår allt jag skrek.
Allt jag skrek, allt jag skrek.
Allt jag behövde var du.

Jag var rädd för att vara blek.
Jag vill måla med nålar och bläck jag vill vara kvar.

Jag ville visa färg så jag sprutade jag brände som en vulkan. För att vara kvar.

Jag skrek och jag brände, sa aldrig vad jag kände.
Ingenting av det var ditt,
nu finns det inget som hjälper.

Allt det, det jag skrek igår det var min näve tabletter,
mina ord, mina rop dem var på hjälp.

Dem var min kniv mot strupen.
Jag hade inte trott att jag skulle leva utan dig, men här är jag, hjärtat slår utan frågor. Och väggarna Står kvar
men inte du.

Jag slår och jag slår och jag slår men dem står kvar.
Men inte du.
Inget hjälper mig nu.

Fyra liter kaffe en halvliter sprit och flera års promenader, inget hjälper mig nu.

Jag har varit här förut.

Det ligger glas över golvet men kärleken har sina sätt.

Det gör ont att gå vidare,

det gör ont att stå i splittret utav oss.

Det är kvar här på min parkett.

Jag hör ekon,

vaknade tomhänt imorse,

hade inte räknat med att överleva dig,

allt jag sa, allt jag skrek.

Det var en rädsla, en skam, det jag inte tror att någon ser.

Det var det.

Som var det.

Min näve tabletter, min ådra utav åtrå min panik att inte få vara kvar.

En vulkan.

Utav nålar och bläck, knivar, tabletter och vårt krossade glas.

Blodiga knogar och fötter.

Du har gått för att aldrig komma tillbaka.

Här står väggarna kvar.

Här stod jag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sidfot med Poeter.se id #54408 innehar upphovsrätten